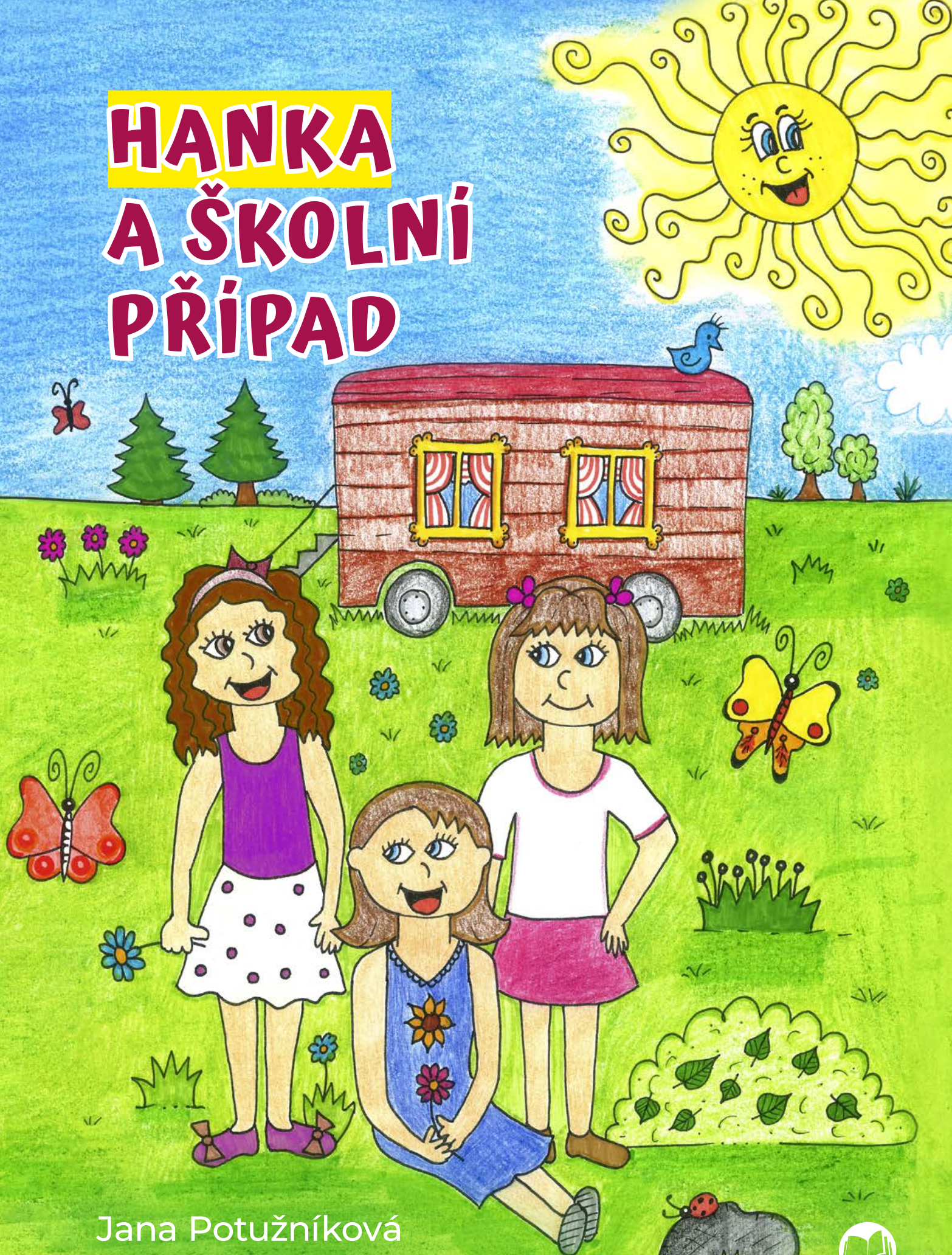

HANKA A ŠKOLNÍ PŘÍPAD

Jana Potužníková
ilustrace Markéta Hrbáčková

ORIGONA

Copyright © Jana Potužníková
Illustrations © Markéta Hrbáčková

ID 027-01

ISBN 978-80-88116-44-8

Naše drahá Hanko,

*krásné prázdniny se spoustou zážitků Ti přeji
a dobrodružnou knížku o Tobě
Ti věnuji*

mamka a taťka

červen 2026

Úvod

Hlavní hrdinkou tohoto napínavého příběhu o opravdovém kamarádství je **Hana Králová**, **hnědooká hnědovlasá** holka, která se narodila **26. května 2016**. Její oblíbenou barvou je **fialová**. Bydlí **s maminkou, tatínkem a morčetem Trepkou v Táboře**, kde celý příběh začal. Velkou roli v něm hrála i **Hančina** nejlepší kamarádka **Lilka**.

Ve třídě, kam chodila **Hanka**, bylo všechno v zajetých kolejích jako v každé obyčejné školní třídě. Záhady se začaly dít, až do třídy přišla nová holka. Co se stalo a proč se začaly ztrácet věci? **Hance** rozhodně nechyběl smysl pro dobrodružství, spravedlnost a přátelství. Podařilo se jí školní případ vypátrat?

Tak už si v klidu celý příběh přečtěte, ať víte, co se vlastně stalo.

1. Na obzoru nová tvář

Hana se podívala na nástěnné hodiny, rychle do sebe hodila poslední sousto snídaně, navlékla si **fialové** triko a popadla školní tašku. Věděla, že se za chvíli venku ozve její nejlepší kamarádka **Lilka**, která ji pravidelně každé ráno vyzvedávala. A opravdu!

„**Hanko, Hanko!** Tak pojd', musíme si pospíšit, nebo přijdeme pozdě!“ vykřikovala pod okny **Lilka**. A volala zas a znovu. Do zvonění před první hodinou totiž zbývalo sotva deset minut, a to znamenalo jediné: aby nepřišly pozdě, budou muset běžet. A vůbec ne pomalu! Musí svištět jako namydlený blesk, aby stihly první hodinu matematiky. Bude písemka. Důležitá!

„Výrazně se promítne do vašich známek!“ zvedala matikářka, paní učitelka Brdečková, důležitě prst. To zase bude – matika přece nikoho nebaví! Ale počítat se prý naučit musí. I když **Hanka** a **Lilka** mnohem raději hrály hry na tabletu nebo jezdily venku na in-linech, okukovaly své Monster High panenky a donekonečna si povídaly o holčičích záležitostech.

I proto byly **Hanka** a **Lilka** nerozlučná dvojka. Bavily je stejné věci, navíc se znaly už od školky a bydlely v **Táboře**. **Hanka** s maminkou, tatínkem a morčetem

Trepkou na jedné ulici, Lilka o kousek dál a jak mohly, byly spolu. Také si zvykly, že jedna pro druhou udělá cokoliv. Hanka pomáhala Lilce s úkoly, Lilka zase Hanku vyzvedávala, aby nechodila pozdě do školy.

Ale i když si to ráno Hanka opravdu pospíšila, na písemku to stihly jen tak tak!

„Ááá, naše známá dvojka. Zase pozdě? Já vím, matematika není tak zábavná jako klábosení, ale děvčata, je životně důležité umět počítat!“ okomentovala matikářka jejich „přílet“ do třídy. Všichni spolužáci se smáli – to byla totiž věta, kterou učitelka matiky opakovala pořád. A celá škola si z ní kvůli tomu dělala legraci.

Paní učitelka Brdečková byla ale hodná. Hanka ji měla ráda. Vypadala sice přísně, ale nikomu neškodila, známkovala spravedlivě a na rozdíl třeba od češtináře Peroutky se v jejích hodinách dalo stihnout probrat spoustu věcí s Lilkou, která seděla v lavici před ní. Ten den ale ne. Začala písemka. Ta důležitá! Žaludek měla Hanka trochu na vodě, nebyla si jistá, že se stihla dost připravit, ale byla rozhodnutá bojovat! Ehm – počítat o sto šest.

Jenže sotva třída sklonila hlavy do papírů, ozvalo se nesmělé zaťukání.

Paní učitelka Brdečková se zvedla a svým silným, klidným hlasem všechny upozornila, že opisování se pochopitelně trestá. Kdyby měla **Hanka** v tu chvíli k něčemu přirovnat její obličej, byl by to citrón nebo nakládané okurky. Tak kysele se tvářila. I když byla matikářka fér a měli ji všichni rádi, vyrušování při hodinách své milované matematiky opravdu nesnášela.

„Ta se tváří, co?“ uchechtla se **Lilka** potichu, ale tak, aby ji **Hanka** vzadu slyšela. Měly co dělat, aby nevybuchly smíchy, ale to už matikářka stála u dveří, které stále nikdo neotevíral.

„Co tu děláš? Nemáš být ve své třídě? Už je po zvonění! Rušíš nás, právě jsem zadala test! Do které třídy patříš?“

Hanka se snažila dohlédnout ke dveřím, ale nešlo to.

„**Hanko Králová!** Věnuj se své písemné práci, ano?“ okřikla ji paní učitelka, když zjistila, že víc než test ji zajímá, co se odehrává mezi ní a... Kým vlastně?

Následovalo nějaké tiché šeptání. Bylo to záhadnější a záhadnější, protože děti ve třídě slyšely jen to, co říkala matikářka.

„Opravdu? – Dej mi ten papír! – V ředitelně jsi byla? – Ukaž mi své sešity matematiky... – „No, tak pojď dovnitř a posad' se... Ale s panem ředitelem to ještě proberu,

nikdo mi neřekl, že čekáme novou žačku. I když, uznávám, tvá situace bude celá taková výjimečná, že?”

Pak se konečně paní učitelka Brdečková otočila.

„Tak, třída – tohle je **Berenika Vernerová**, vaše nová spolužačka. A kam si sedneš? No třeba tady, vedle **Hanky Králové**, jinde vlastně ani nemáme místo.“ Popostrčila si brýle na nose, a protože se třídou nesl pochopitelný šum, pokusila se sjednat pořádek:

„Jak jsem již několikrát říkala, tento test je zásadní pro vaši finální známku na vysvědčení, soustřeďte se na něj. S novou spolužačku se můžete seznámit o přestávce. A **Bereniko**, tady je jeden test i pro tebe. Nebudu ti to známkovat, chci jen vědět, jak na tom s matematikou jsi. Teď už klid a věnujte se prosím své práci. Za dvacet minut vám testy seberu!“

2. Nevysvětlitelná záhada

Její důraznost musela nově příchozí **Bereniku** vyděsit, protože se do lavice vedle **Hanky** doslova ploužila. Hlavu klopila, moc se nerozhlížela a vypadala, že by tam nejraději nebyla.

„Tsss, to je jméno, co?“ bavila se **Lilka** na adresu nové spolužačky, ale **Hanka** jí to hned vrátila: „No, zato **Lilka** je úplně super.“ Zamrzelo ji, že si **Lilka** dělá legraci z nové holky.

Berenika si sedla a třídou se rozhostilo ticho přerušované jen lehkým syčením těch, kteří netušili, jak hnout s písemkou. **Hanka** měla brzy hotovo.

Ten den se jí příklady zdály docela jednoduché. Měla čas přemýšlet i o tom, co by si mohla přát k narozeninám. Už aby bylo **26. května**. Ale co by jí udělalo radost? Napadala ji spousta věcí, jenže nová spolužačka poutala její pozornost přece jen víc.

Opřela se o židli a zaposlouchala se. Vedle ní nic neškrábalo. Zaposlouchala se ještě jednou, dokonce se na svou novou spolužačku opatrně podívala, ale bylo to tak, jak si myslela. **Berenika** ani nevzala tužku do ruky. Nic po papíře nekmitalo.

Otočila se na ni: „Potřebuješ pomoc?“

Matikářka okamžitě reagovala: „Hanko! S Berenikou se seznámíte o přestávce!“

„Ale já už to mám hotové, paní učitelko,“ odtušila, prohrábla si trochu nervózně hnědé vlasy, zvedla se a donesla papír s výpočty paní učitelce na stůl. Svýma hnědýma očima se na ni dívala jako neviňátko a pak se zase vrátila do své lavice.

„Můžu jí pomoci? Asi jí to moc nejde...“ zeptala se odhodlaně, sotva dosedla.

Třída se rozesmála. A Hanka hned pochopila, co udělala. Ztrapnila novou holku tím, že jí nabídla pomoc, takže ji vlastně označila za neschopnou! I když byla normálně ve tváři docela nenápadná, celá zrudla.

„Berenika si poradí sama!“ byla si jistá matikářka. A protože i Berenika se na ni dívala jako jeden z Angry Birds, raději se zase dívala před sebe a rozhodla se v klidu vyčkat do konce hodiny.

„Hele, promiň, já ti fakt chtěla jen pomoci. Jsem Hanka, Hanka Králová. A tohle je moje nejlepší kámoška Lilka. Kdybys chtěla, se vším ti pomůžeme. Nebo tě se všemi seznámíme, chceš? Tohle je Olina, tady Mirka... U okna sedí Novák se Slušným, ale s těma se moc nebavíme, to víš, kluci!“ Významně zvedla obočí, protože tak to prostě holky dělají, s kluky se moc nekamarádí.

„Hele, nenamáhej se. Já tu stejně nebudu dost dlouho na to, abych si vás zapamatovala, jasný?“ odpálkovala ji **Berenika**, zase si sebrala batoh a odkráčela ze třídy.

„Kam jdeš? Za chvíli máme češtinu... No tak slyšíš?“

Marně za novou holčkou volala. Vypařila se jako pára nad hrncem a toho dne už na žádnou hodinu nepřišla.

„To bylo ale zvláštní! Přijde jen na první hodinu, a pak nic? Prý se přistěhovala, říkala Brdečková, ale ona zase tvrdila, že nebude mít ani čas zapamatovat si naše jména, to se jako zase bude hned stěhovat?“

Lilka nad tím mávla rukou, ale jí to vrtalo hlavou po celý zbytek dne. O **Berenice** už se nikdo ani nezmínil, jako by se jí jen zdálo, že byla ve třídě na hodině matematiky. Jak si mohla dovolit odejít jen tak ze školy? Za to se přece píšou poznámky a dávají důtky a doma je za to pořádný sekec, kapesné v nedohlednu, tablet zamčený...

Druhý den ráno seděla **Berenika** v lavici, jako by se nechumelilo.

„Čau!“ pozdravila ji **Hanka**. „Kam ses včera vypařila?“ zkusila s novou holčkou mluvit dál, i když ta se ani nepohnula, ani nezvedla oči od telefonu.

„Tady se musí mobily před hodinou odevzdávat... Vidíš? U dveří je krabice, tam je dáváme. Odnesu ti ho tam,

chceš?“ nabídla se, protože záhadnost, kterou kolem sebe **Berenika** šířila, ji provokovala.

Lilka do ní ale šfouchla: „Nevtírej se. Je nafoukaná, nebudeme se vnučovat!“

A tak se ani druhý den **Hanka** o **Berenice** nic nedozvěděla. Jen se ukázalo, že pro změnu zmizela a nepřišla na odpolední vyučování a nikomu to ani tentokrát nepřišlo zvláštní. Učitelé se po ní neptali, spolužáci to sice sem tam komentovali, ale to bylo asi tak všechno. Jen **Hanka** za tím viděla jasnou záhadu.

A jestli něco milovala víc než Monster High, tablet a holčičí tlachání, byly to záhady. O tom nevěděla moc ani Lilka, ale Hanka měla vážně ráda i knížky o záhadách a doma si v nich pořád listovala. Tajemné události, detektivky, záludnosti... Charlieho Andílci! To bylo něco. V duchu si dokonce malovala, že jednou, až vyroste, bude detektiv. Nebo se říká detektivka? Ne, to je film, tak asi prostě i holky můžou být soukromý detektiv. A bude slavná a bude za to mít spoustu peněz. Koupí si krásné auto a všichni ji budou obdivovat. Třeba o ní taky jednou natočí nějaký film?

„Asi bych to měla vypátrat? Co je ta Berenika zač? No jasně... já to musím vypátrat!“ říkala sama sobě.

Jenže, jak to udělat, když se nová holka vypaří vždycy tak rychle? A v takovou hodinu, kdy ještě ostatní musí sedět ve třídě? Mít kvůli ní průšvih fakt nechtěla.

Věděla, že bude muset najít vhodnou příležitost. Ale ta ne a ne přijít. Taky pořád čekala, že se ve třídě Berenika rozmluví, že se k někomu přidá a začne se kamarádit, ale ani to se nestalo. Stranila se všech, o přestávkách si hrála s telefonem nebo odcházela ze třídy, aby se vrátila až se zvoněním a prakticky každý den mizela uprostřed vyučování.

5. Spiknutí

S Lilkou se nebavila. Berenika se pro změnu nebavila s ní. A hodiny ve škole se táhly šnečím tempem. Hanku nic nebavilo, byla naštvaná, že se všechno tak zamotalo. Že nemá už žádnou nejlepší kamarádku – jen proto, že Lilka snad žárlila nebo co?!

Byly to smutné časy naplněné školou, samotou, nudou. Dokud...

...dokud se ve škole nezačaly ztrácet věci!

Nejdřív svačiny. To si ještě děti ve třídě dělaly legraci, že jejich třídní jedlík má asi hladové období. Ale když se ztratil i první mobil, začalo velké vyšetřování a dusno kolem Hanky se prohloubilo.

„To byla určitě ta cirkusačka!“ vypálila hned od boku Lilka, která Berenice pořád nemohla přijít na jméno. Ta se snažila být „neviditelná“. S nikým nemluvila. A Hanku, která se jediná snažila s ní bavit, odmítala se slovy: „Nech mě bejt, zrádkyně!“

Jenže zjištění, že je od cirkusu, a obvinění z krádeže, to je sakra rozdíl! Nad Berenikou se začala stahovat temná mračna nenávisti. A její jméno si všichni kolem v souvislosti s krádeží šeptali tak dlouho, až se jí na to zeptala i matikářka Brdečková.

„Tak co, Vernerová, nechceš nám k tomu přece jen něco říct? Neviním tě a jako matematik a vědec potřebuji konkrétní důkazy. Než jsi přišla, byl ale v této třídě klid a nic se neztrácelo, takže bych si ráda vyslechla, jestli se náhodou něco neděje...”

„A budete mi věřit, nebo se mě ptáte jenom tak?” Berenika troufale odolávala výslechu, který se na ni právě chystal.

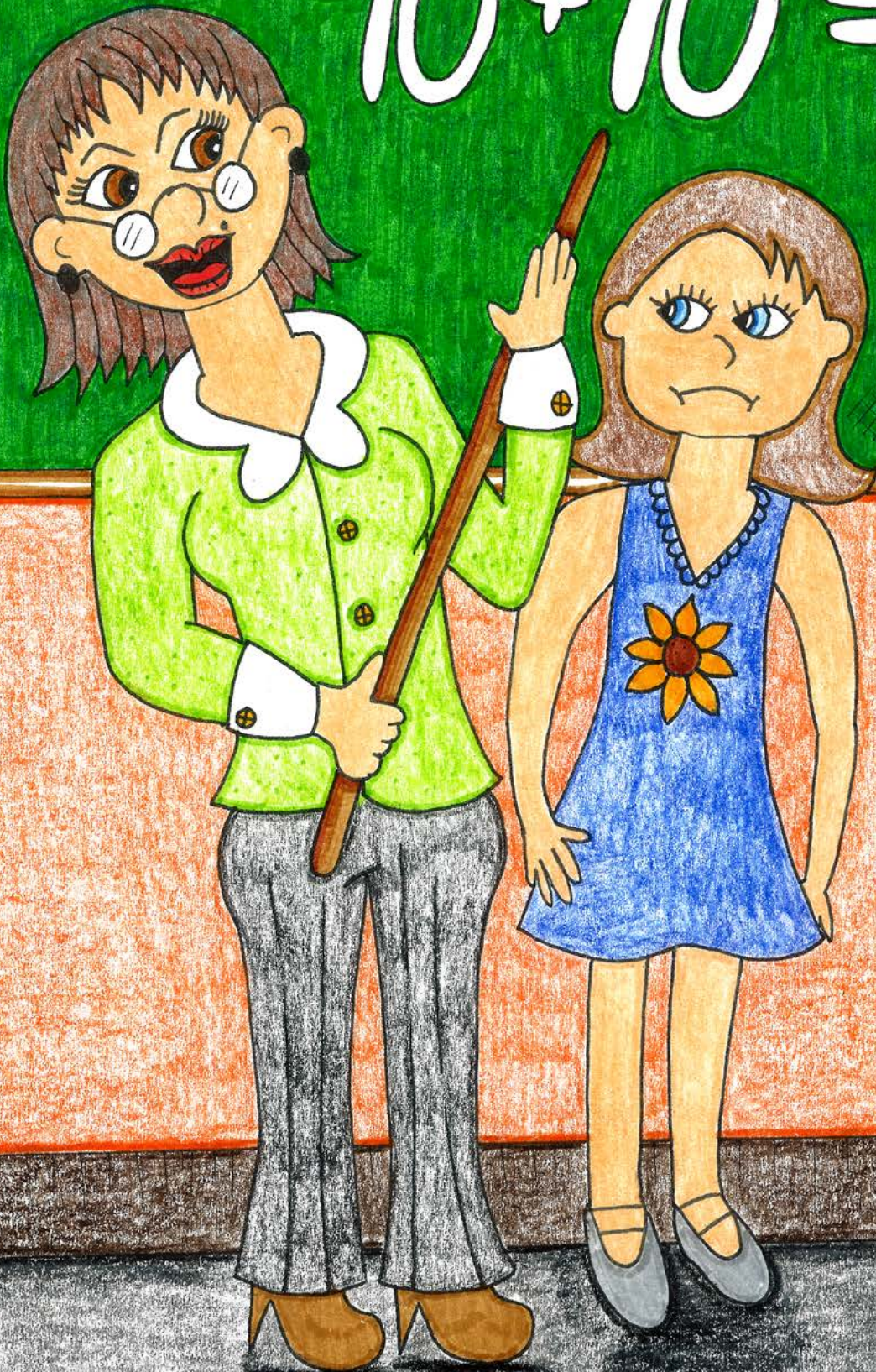
„O přestávce přijď ke mně do kabinetu, na tohle uprostřed hodiny nemáme čas!” Matikářka zrudla nad Bereničinou tvrdohlavostí a Hanka by ji nejraději obhajovala – i když neměla jediný důkaz, že Berenika ten mobil neukradla.

„A teď pojď k tabuli, Vernerová... Podíváme se, co jsi už dohnala.”

Bylo vidět, že matrikářkou cloumá skutečný vztek. A i když se Hanka snažila napovídat, Berenika to jednoznačně skoulela za čistých pět.

„Králová! Teď ty. Nemysli si, že jsem neviděla to tvé napovídání, to by přehlédl jenom slepý!” vyzvala potom i Hanku, která jako na potvoru od písemky matiku neviděla.

$$10 + 10 =$$

„Za čtyři? No, to budou mít doma jistě radost. Nejdřív rvačka, teď špatné známky... **Hanko Králová**, vzpamatuj se!“

Jen ona sama věděla, že je pořád tou samou **Hankou** a že to, co se kolem děje, je podivný kolotoč událostí, které nedokázala včas rozšifrovat. Neobhajovala se. Pokrčila rameny a začala přemýšlet, jak se dostat zpátky **k Berenice**. Jak si vyříkat věci **s Lilkou**. Jak všechno vrátit do normálu.

Než stihla cokoliv vymyslet, ztratil se o den později další mobil. A tentokrát pořádně drahý! A **Lilka** znovu vykřikovala, že za to určitě může cirkusačka!

Nikdo proti **Berenice** neměl nejmenší důkaz, ale strhla se proti ní taková vlna šikany, že se na to nedalo koukat. Posmívali se jí, pokukovali po ní, špitali si o ní, a sotva se jí **Hanka** zastala, stala se terčem pomluv a posměchu i ona sama!

Všichni ti, kteří se **s Berenikou** předtím bavili, se na ni najednou dívali skrz prsty.

„Zbláznili jste se? **Bereniku** znám, já jediná z vás ji znám, strávila jsem s ní spoustu času. Je to fajn holka, umí supr věci, možná je jiná, ale co? To z ní dělá zlodějku?“ orodovala za tu, která se sama bránit ani nepokoušela.

„Co? Taky budeš bydlet v maringotce?“

„Taky se naučíš krotit tygry?“

„Taky budeš krást?“

Co poslouchala na svou adresu, **Hanku** netěšilo. Ale čím víc těch řečí slyšela, tím víc věděla, že se bude muset k celé záležitosti postavit čelem. A vyřešit záhadu krádeží – to úplně zaprvé. Protože jinak se dál nepohne.

Začala si dávat pět a pět dohromady. Oba mobily se ztratily o přestávce, těsně před tím, než zazvonilo a začala hodina. To znamená, že je nemohl vzít ani jeden z těch šprtů, co sedávají vždycky v lavici ještě před zazvoněním. Ten, kdo je ukradl, k tomu musel mít nějaký důvod – motiv, jak říkají detektivové. Peníze? Možná. Když se ztrácely svačiny, vypadalo to jen na nějakého hladovce, ale mohlo to být přece taky tak, že někdo prostě nemá peníze, a nemají je ani doma, aby mu je dali na svačiny, takže si je ten dotyčný musel obstarat jinak. Nejdřív jen samotné jídlo, pak i peníze... Ale proč ta změna taktiky?

Hanka nad těmi záhadami dumala, kudy chodila, ale potřebovala by to s někým probírat. Ve dvou se přece mnohem lépe myslí! Ale obě její kamarádky, ta nejlepší i ta nejnovější, s ní nemluvily. Musela prolomit ledy!

„Ty **Lilko**, vážně věříš tomu, že tu krade **Berenika**? Ona je fér, vím to, znám ji...“

„Jo? A tobě vážně nepříjde divný, že do jejího přícho-
du tu byl klid? Třída byla O.K., nic se neztrácelo, my dvě
jsme byly v pohodě. Byly jsme nej kámošky! A ty na mě
kašleš jen proto, že přišla nová holka od cirkusu. Porov-
nej si to, kamarádko, a pak přijd’!“

Lilka byla neústupná. A co hůř, některé její argumen-
ty dávaly **Hance** smysl. Kdo ví, třeba se opravdu spletla,
i když její intuice říkala něco jiného. Proč ona vlastně
Bereniku chrání, když ta s ní ani nemluví?

Musí si to vyjasnit aspoň s ní.

